

15
zo njebychu w swojej njewědomosći škadu
wzali. Ludźo běchu zhoroweni a stojachu so
jenoz na Božeho kapona jeho stajneho spě-
wanja dle. Ludzo móhobachu a prošachu
Boha, zo by jim to njeměrne a wěno wotob:
"wšak bychmy kó bjez njeho zkuolali, "majaj
"holz mamy jěsć, dječec a staroc." Bóh jim
wuslyša a kapon wotlěca a njelja a jenoz
hišće jedyn kroc jim zaspěraa: "Zel mi
šas, hledajće so jězora!" Ludzo so jera
wjeselechu a nchtón jim hižo njewadřec
jědsachu, dječecchu a starachchu porjadny
kac běchu hižo na to zwučeni a kac bje jě-
nawučit kapon. Ne poněsim zapořachchu
někaki myslic, zo so njehoděi, zo lychu
ludzo tak, kac wotročy postuchali na
spěwanje kapona a zapořachchu žiwi by
kordy po swajim, njehladajo na porjad
z toho nastachu khorosće a wělake druge
waburinosće. Žadosćiwje hledachu ludzo
za so po njelju, ale běše podarmo, Bóh
kapona nihodg wjac njewubladachu
a najnjensja dychchu wobkedřbowac jě